

DN.KULTUR

Johan Croneman: Man önskar att polisen skickat hem deltagarna och spärrat in redaktionen på ett år och sex månader. Sidan 2

TISDAG 1 OKTOBER 2019 • SVERIGES STÖRSTAMORNINGSTIDNING • GRUNDAD 1864

Magiska figurer. Stockholmsaktuella skulptören Sean Henrys antihjältar är stor konst - på många sätt. *Sidan 8*

500 000 för fyra avsnitt - dyrt när myndigheter poddsatsar. *Sidan 4*

Förvrängda fakta om de apatiska barnen, skriver Gellert Tamas. *Sidan 6*

KULTUR KONST

Utställning.

"Standing figure", man och kvinna, av Sean Henry.

Foto: Galleri Andersson/Sandström

Ovan: "The dinner table".
Nedan: skulpturen "Hedda".

Skulpturer med magisk närvaro

Den brittiske skulptören Sean Henry är tillbaka med en galleriutställning i Stockholm och en ny monumentalskulptur i Humlegården. Birgitta Rubin upplever magi i hans gestaltningar.

Sean Henry "Skulpturer"

Galleri Andersson/Sandström, Stockholm.
Visas t o m 1/11

● Det händer om och om igen när jag går in i det stora rummet på Galleri Andersson/Sandström. På en tiondels sekund bereder sig min kropp och hjärna på interaktion med de mänskliga gestalterna – trots att jag vet att det är stillastående skulpturer av Sean Henry.

Hur är det möjligt?

De två varianterna av "Standing figure", en ung man och en ung kvinna vända mot varandra, är vid närmare påsyn inte ens särskilt naturalistiskt avbildade – långt ifrån Duane Hansons superrealistiska skulpturer. Här är ytan i stället rätt grovt behandlad, hudrynkor lätt överdrivna liksom veckbildningar i kläderna, som samtidigt saknar detaljering liksom knappar.

Men framför allt är dessa figurer, två till synes helt vanliga människor, "larger than life". Uppför-

stora, liksom historiska heroer. Den brittiske skulptören gör så här, förskjuter skalan mot antingen större eller mindre representation av människor.

Humlegården har nu också fått besök av en skäggig farbror i skrynklig kostym, som försjunken i tankar blickar ut över parken, sittande med korslagda händer över en väska i knäet. Allt i allt en monumental skala.

Det ska bli intressant att se hur stockholmarna reagerar på den lite sjäviga gubben. Självt har jag tidigare mött Henrys "Walking woman" på en stig i Ekebergsparken i Oslo, där den framåtsträvande kvinnogestalten på "powerwalk" skrämmar barnen en smula men efter en stund ofta får dem att sticka sin hand i hennes.

Sean Henrys "Seated figure" i Humlegården.

Foto: Lisa Mattisson

Det är magiskt att se. Hur andra relaterar till Sean Henrys skulpturer och att själv få uppleva gestalternas starka närvaro. Det är något med ansiktsuttryck och kroppsspråk som triggar mänskliga instinkter och får en att reagera med medkänsla, sympati, oro.

På galleriet väcker den tufft klädda och snygga unga kvinnan frågor. Varför står hon med händerna korslagda över bröstet, försvarsinriktad?

Och den skäggige äldre mannen, vars gestalt Sean Henry både tecknat och skulpterat i olika poser, vad tänker han på? Någon form av livskris verkar han gå igenom. Likaså "Hedda", fryst i en knästående ställning, med bedjande blick och ansiktet lite teatralt vänt upp mot skyn.

Modellen till "Hedda" är en skådespelerska (i rollen som Hedda Gabler) och även den skäggige mannen har en bakgrund i teatern, medan andra är vänner och familj. I intervjuer har Sean Henry berättat att han aldrig använder professionella konstnärsmodeller; "De är totalt frånvarande mentalt".

Det är inte yttre likhet han eftersträvar utan just personlig närvaro och de där ambivalenta, ogardade ögonblicken. Glimtarna av vad som sker i personens inre och som

varje människa tolkar utifrån sin egen erfarenhetsbank.

Figurerna är omisskännligt nutida, tjejer i hästsvans och tajta byxor, killar i täckväst och jeans, män i lediga kostymer. Runt ett middagsbord sitter tre barn som förstnämde, den äldste pojken i huvtröja och gymmaskor, alla inneslutna i sin egen tankebubbla.

Här går mina associationer främst till de grubblande minspelen och den dystra stämningen i Vilhelm Hammershøis grupporträtt på Thielska galleriet.

Just i denna utställning saknar jag annars en tydligare lek med konsthistorien och skalförskjutningar inom samma skulpturgrupp, som Sean Henry tidigare opererat med.

Men nog finns det nästan alltid något i poserna hos hans skulpturer som väcker associationer till gamla mästare. Nuförtiden vet vi också att äldre tiders skulpturer var polykroma, påmålade precis som Sean Henrys bronsskulpturer oftast är.

Men till skillnad från konsthistoriens avbildningar av kungar, gudar och mytologiska väsen så är Sean Henrys figurer antiheroiska. Du och jag i vimlet av människor. Alla bärandes på sin egen lilla värld.

Birgitta Rubin
birgitta.rubin@dn.se